

ל שם בב לפרש
התוספות ודבנו יורה
והרא"ש טו תוספות.

אשפה שיש בה צואה. * (כ) ספק מי רגלים (כ) אפילו באשפה (י) מתר, משום דלא אסרה תורה לקרות כנגד מי רגלים אלא (כ) כנגד עמוד של (כ) קלות, ואחר שנפל לא מתרסר אלא מדרבנן ובספק לא גזרו: ח. * קרא (כ) במקום שראוי להסתפק בצואה (כ) ומצאה אחר כה, * צריך לחזר (א) ולקרות. אבל אם אין המקום ראוי להסתפק בו, (ב) אין צריך לחזר ולקרות. וימי רגלים, אפילו מצאן במקום שראוי להסתפק (ג) אין צריך לחזר (ד) ולקרות:

עז שלא לקרות כנגד מי רגלים, וכו' ב' סעיפים:

א. * אסור לקרות (א) כנגד מי רגלים (ב) עד שיטיל לתוכן (ג) רביעיית מים ואז מתר, ולא שנא

א פרכו בב וזה תרמי
נאי.

שערי תשובה

ו ולקרות, עין באר היטב. ובבבאי יוסף כתב אם לשב בלילה במקום שנהיה שם צואת חתול וכיוצא ונדבק בגודו והתפלל בבית הנקטת ובשובו לביתו מצא שהטפח דבוק בבגדו, אין צריך לחזר ולקרות ולהתפלל, דדמי לאין המקום ראוי להסתפק, עין שם:

הכלבים מצויין יותר, ובאשפה חזקה דשכיה צואה, ויש ספק אם צואת כלבים או צואת אדם, תלינן להחמיר, יד אחר. ובבאר היטב אשר לפני יש שם ערובי כברים, עין שם: (י) ספר, דהנה אם אין ריח רע באשפה כמו שכתב סימן עט סעיף א. (א) קלות, ושותת לא חשיב נגד העמוד ושני מדאורייתא, הרא"ש: (ע) ולקרות, פיון דאין אסורים אלא מדרבנן:

באר היטב

דחזקת בית שאין בה צואה, אבל אי חזון צואה דלא דעין ספקא דאורייתא הוא, עין שם. והפך אברהם פסק דאלינן ביה חזון, אם מצויין תפירות יותר מכלבים, אפילו בבית אסור, והוא הדין איסורא באשפה, אם מצויין כלבים יותר תלינן בכלבים, עין שם. ולפי דברי הפרי קדש נראה לי דבאשפה אפילו שהיה אולינן להחמיר, או צואת אדם, תלינן להחמיר, יד אחר. ובבאר היטב אשר לפני יש שם ערובי כברים, עין שם: (י) ספר, דהנה אם אין ריח רע באשפה כמו שכתב סימן עט סעיף א. (א) קלות, ושותת לא חשיב נגד העמוד ושני מדאורייתא, הרא"ש: (ע) ולקרות, פיון דאין אסורים אלא מדרבנן:

משנה ברורה

אפילו במי רגלים היה אסור, אלא רוצה לומר, שצריך להמצא שם צואה, על כן אסור עד שידבק. אחר כך מצאתי שכן כתב בלבוש: (כז) ספק מי רגלים. ואם הוא יודע שהיה כאן מי רגלים ונסתפק אם הטיל לתוכו רביעיית מים וכיוצא בו, כתב תהי' אדם, דביני דאתחזק אסורא אזלינן להחמיר אפילו במלתא דרבנן, ומכל מקום בשעת הדחק, שיתבטל על ידי זה מקריאת שמע ותפלה, יוכל לסמך על הפוסקים דאפילו כזה אזלינן לקלא במלתא דרבנן. ואם ארע לו כזה בצואה, דהינו, שהיה יודע שהיה כאן צואה בבית ונסתפק אם פנהו, נראה דאסור לקרות ולהתפלל עד שיתברר לו, דהלא הוא מלתא דאורייתא: (כו) אפילו באשפה וכו'. רוצה לומר, (א) לאחר שפדקיה שלא נמצא בה צואה, וגם שאין מגיע ממנה ריח רע, דאי לאו הכי תפוק לה משום אשפה גופא, כמו שכתב בסימן עט סעיף ח: (כז) כנגד עמוד. כתב המגן אברהם בשם הרא"ש, דשותת לא חשיב נגד העמוד ושני מדאורייתא, וכתהנות הנאון ר' חיים צאנזאר מפקפק בזה, עין שם: ח (כח) במקום שראוי, דהינו, במקום שמצוי שם (א) קטנים, וכיוצא בזה: (כט) ומצאה אחר כך. בתוך ארבע אמותיו (א) ואם נמצאת חוץ לארבע אמות בתוך שעור כמלא עיניו, עין לקמן סימן פא סעיף ב ובמשנה ברורה שם: (ל) צריך לחזר. דזכות רשעים תועבה, דהוי לה לבדק המקום. ופשוט שהוא הדין אם לאחר התפלה מצא שהיו כגדיו או מנעליו מטנפין, ויודע שנשנפו על ידי שהיה קדם התפלה במקום מטנף כגון בית הכסא וכהאי גוונא במקום האשפות, ולא שמר את עצמו להיות נקי בצאתו משם, דצריך לחזר, דפשוט. ואם לשב בלילה במקום שהיה שם צואת חתול וכיוצא ונדבק בבגדו, והתפלל בבית הנקטת, ובשובו לביתו מצא שהטפח דבוק בבגדו, ואין צריך לחזר ולקרות ולהתפלל, דדמי לאין המקום ראוי להסתפק ושערי תשובה: (מ) ולקרות. עם (א) הברכות, וגם הוא הדין לענין תפלה. ואם ברח ברפת המזון ושאר ברכות, עין לקמן סוף סימן קפה, ומה שכתבנו במשנה ברורה שם מסקנת האחרונים בענין זה. אם כשהשלים תפלתו ומצא צואה עבר זמן תפלה, (א) אין משלימה בתפלה אחרת, דפושע הוה, ואין תשלומין אלא בנאנס: (מב) אין צריך לחזר. דאנוס הוי, דמאי הוי לה למעבד: (מג) אין צריך לחזר. דאפילו לכתחלה היה מתר לקרות כל כמה שלא ידע, וכו' בסעיף ז אבל אם נודע לו מזה שיש כאן מי רגלים ועבר וקרא או התפלל, צריך לחזר ולקרות ולהתפלל, דעבר על ודאי דרבנן, בן כתב הפרי מגדים ויען בתיי אדם כלל ג דין לג, ועין לקמן בסימן קפה בבאר הלכה:

א (א) כנגד וכו'. וצריך לזה (א) כל דמי תרתקה, כמו לקמן בסימן עט סעיף א לענין צואה: (ב) עד שיטיל וכו'. לפי שזמן התורה אין אסור לקרות רק כנגד עמוד של קלות בלבד, ואחר שנפל על הארץ אין אסורו רק מבבאי סופרים וכו' כל סוף סימן עו, לכן (א) הקלו חז"ל שיכול לבטל על ידי רביעיית מים, ואפילו היו המי רגלים מרבין. ולפי זה אינו מועיל רביעיית מים אלא דוקא בשאין מסרייתין, אבל (א) אם ידוע שהם מסרייתין, דאז אסור מדברי תורה לקרות נגדם, אין מועיל רביעיית מים, אלא (א) צריך שידבק צליהן מים לבטל הסרייתין: (ג) רביעיית מים. יש אומרים (א) דבעינן דוקא בבת אמת, דאי לאו הכי קמא קמא בטל:

שער הציון

(כס) פשוט: ח (ס) תלמודי ודבנו יורה: (ז) חזיוני ר' עקיבא אגרי: (ס) פרי מגדים ודרך החיים: (כט) פרי קדש ופרי מגדים: (מב) אין צריך לחזר. דאנוס הוי, דמאי הוי לה למעבד: (מג) אין צריך לחזר. דאפילו לכתחלה היה מתר לקרות כל כמה שלא ידע, וכו' בסעיף ז אבל אם נודע לו מזה שיש כאן מי רגלים ועבר וקרא או התפלל, צריך לחזר ולקרות ולהתפלל, דעבר על ודאי דרבנן, בן כתב הפרי מגדים ויען בתיי אדם כלל ג דין לג, ועין לקמן בסימן קפה בבאר הלכה:

א (א) כנגד וכו'. וצריך לזה (א) כל דמי תרתקה, כמו לקמן בסימן עט סעיף א לענין צואה: (ב) עד שיטיל וכו'. לפי שזמן התורה אין אסור לקרות רק כנגד עמוד של קלות בלבד, ואחר שנפל על הארץ אין אסורו רק מבבאי סופרים וכו' כל סוף סימן עו, לכן (א) הקלו חז"ל שיכול לבטל על ידי רביעיית מים, ואפילו היו המי רגלים מרבין. ולפי זה אינו מועיל רביעיית מים אלא דוקא בשאין מסרייתין, אבל (א) אם ידוע שהם מסרייתין, דאז אסור מדברי תורה לקרות נגדם, אין מועיל רביעיית מים, אלא (א) צריך שידבק צליהן מים לבטל הסרייתין: (ג) רביעיית מים. יש אומרים (א) דבעינן דוקא בבת אמת, דאי לאו הכי קמא קמא בטל:

לח עמוד הידומי: יום ו כר בפלו תשסג < שבי"ב בט חשוון תשסח < יום א ח חשוון תשעג < יום ב יב תשרי תשעה < יום ג יז אלול תשסב